

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

AMY EWING

TRANDAFIRUL
ALB

TRILOGIA ORAȘUL SOLITAR

CARTEA A DOUA

Diapazonul nu scoate niciun sunet.

Privesc îndelung micul meu diapazon din argint, ascuns printre bijuteriile împrăștiate pe măsuța de toaletă. Cuvintele lui Garnet îmi răsună în minte ca un ecou:

Te vom scoate de aici.

Îmi forțez mintea să lucreze, îmi înving groaza și încerc să pun lucrurile cap la cap. Sunt închisă în dormitorul meu din palatul Ducesei din Lac. Cum poate Garnet, propriul fiu al Ducesei, să aibă un diapazon? Lucrează cumva cu Lucien, însoțitorul Principesei Electroare și, în același timp, prietenul și salvatorul meu secret?

Dar de ce nu mi-ar spune Lucien?

Lucien nu ți-a spus nici că nașterea unui copil omoară mamele-su-rogat. Nu-ți spune mai mult decât ceea ce crede el că trebuie să știi.

Simt cum mă cuprinde panica atunci când mi-l amintesc pe Ash – prizonier și plin de sânge în temnița subterană. Ash, un însoțitor pentru fiice de regi, care și-a pus în primejdie propria viață iubindu-mă pe mine. Ash, singura persoană din acest palat în afară de mine care înțelege cum este să fii tratat ca și cum ai fi proprietatea cuiva. Clatin din cap. Cât timp am pierdut uitându-mă fix la diapazon? Zece minute? Douăzeci? Ceva trebuie să se întâmple. După ce Ducesa ne-a prins împreună în camera lui, el a fost bătut și aruncat în temniță, fără ca nimeni să fie trimis să-l salveze. Dacă Ash va rămâne acolo, va muri.

Groaza mă cuprinde din nou și simt un nod în gât. Închid strâns ochii și nu-i văd decât pe soldați dând buzna în dormitorul lui. Smulgându-l din pat. Sângele lui stropind cuvertura atunci când unul dintre soldați l-a izbit în față cu patul unui pistol de nenumărate ori, în timp ce Ducesa asista la această scenă.

Și Carnelian. Malefica și odioasa nepoată a Ducesei. Și ea era acolo. Ea ne-a trădat.

Îmi mușc buza și tresar. Mă privesc în oglindă – am părul răvășit, iar ochii îmi sunt roșii și umflați. Buza inferioară e crăpată în colțul gurii și o vânătaie îmi întunecă obrazul. Îmi pipăi locul mai sensibil, amintindu-mi senzația pe care am avut-o atunci când Ducesa m-a palmuit cu sete. Clatin iarăși din cap. S-au întâmplat atât de multe de la Licitație. Izolare, alianțe, moarte. Am fost adusă aici pentru a purta copilul Ducesei. Încă mai văd furia din ochii ei atunci când m-a prins cu Ash în aceeași cameră, în același pat. „Tărfă”, așa mi-a spus, după ce soldații ei l-au târât pe Ash de acolo. Nu-mi pasă de insultele ei. Îmi pasă doar de ceea ce se va întâmpla de acum înainte.

Lucien mi-a dat un ser pe care ar fi trebuit să-l beau în seara asta. M-ar fi făcut să par moartă și m-ar fi ajutat să ies din *Bijuterie* pentru a ajunge într-un loc sigur, în care trupul meu nu ar mai fi folosit după bunul-plac al celor din familia regală. Dar eu nu am luat serul. L-am dat altcuiva – lui Raven.

Undeva, în palatul vecin al Contesei de Piatră, se află cea mai bună prietenă a mea, Raven. Stăpâna ei o folosește într-un scop și mai sinistru. Pe lângă faptul că Raven poartă copilul Contesei de Piatră, este torturată în moduri greu de imaginat. Ea este acum doar o carcasă a fetei de altădată.

Și nu puteam să o las să moară în acest fel.

Așa că i-am dat ei serul.

Lucien se va supăra când va afla ce am făcut, dar nu am avut încotro. Va trebui ca el să înțeleagă.

Cu degete tremurânde ridic diapazonul. Și mă așez pe marginea patului.

– Garnet? șoptesc în el. Lucien?

Nu-mi răspunde nimeni.

– Garnet? șoptesc din nou. Dacă mă poți auzi... te rog, spune ceva. Nimic.

Cum pot fi salvată cu soldații păzindu-mă în acest fel? Cum poate fi salvat Ash?

Capul îmi bubuie – sufăr îngrozitor când mă gândesc. Mă ghemuiesc în pat, ținând strâns între degete diapazonul din argint și încercând să-l fac să vibreze, pentru a îndemna pe cineva să-mi vorbească.

– Te rog, șoptesc în diapazon, nu-l lăsa să moară!

Eu, cel puțin, s-ar putea să am ceva ce-și dorește Ducesa. Trupul meu ar putea fi destul pentru a mă ține în viață. Dar Ash nu are acest avantaj.

Mă întreb cum este atunci când mori. Fata aceea sălbatică îmi răsare în minte – surrogatul care a încercat să scape de cei din familia regală și care a căutat să se ascundă. Cea pe care am văzut-o în timp ce era executată în fața zidurilor de la Southgate, clădirea internatului în care eram ținută. Îmi amintesc expresia ei ciudat de liniștită în ceasul morții. Curajul ei. Aș putea fi la fel de curajoasă ca ea dacă ei mi-ar pune capul pe butuc? „Spuneți-i lui Cobalt că-l iubesc”, zisese ea. Asta, cel puțin, pot să înțeleg. Numele lui Ash ar fi unul dintre ultimele cuvinte de pe buzele mele. Mă întreb cine era acest Cobalt pentru ea. Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

Aud un zgomot și sar atât de repede, încât am senzația că încăperea se răstoarnă cu tot cu mine. Singurul meu gând este că trebuie să ascund diapazonul undeva, chiar acum. Este singura mea legătură cu cei care vor să mă ajute. Dar cămașa mea de noapte nu are buzunare și nu vreau să risc, ascunzând diapazonul în cameră, în caz că Ducesa decide să mă mute de aici.

Apoi îmi amintesc Balul Principelui Elector, atunci când Lucien mi l-a dăruit. Când Garnet mi-a stricat coafura și Lucien a sărit în apărarea mea, ascunzând diapazonul din argint printre buclele mele dese și negre.

Oare Garnet colabora cu Lucien încă de atunci? Oare mi-a răvășit părul intenționat? Dar nu trebuie să pierd timpul acum gândindu-mă la asta. Mă aplec peste măsuța de toaletă și trag sertarul în care Annabelle – doamna mea de companie și cea mai apropiată prietenă din palatul Ducesei – îmi păstrează panglicile și acele de păr. Îmi strâng părul la spate și îl răsucesc într-un coc răvășit, pe ceafă, apoi strecur diapazonul în interiorul acestuia, fixându-l cu niște ace de păr.

Mă trântesc repede în pat, cu fața în sus, exact când se deschide ușa.

– Ridică-te imediat, îmi ordonă Ducesa.

E flancată de doi soldați. Arată exact la fel ca atunci când am văzut-o ultima dată în dormitorul lui Ash, cu o oră în urmă. Poartă același halat auriu, iar părul ei negru și lucios îi cade în valuri pe umeri. Nu știu de ce mă surprinde asta.

Chipul Ducesei este rece și impasibil atunci când se apropie de mine. Îmi amintește de expresia pe care o avea prima dată când am întâlnit-o și mă aștept să mă măsoare din cap până-n picioare cu privirea ei pătrunzătoare și critică și să mă palmuiască din nou cu sete.

În schimb, se oprește la mai puțin de treizeci de centimetri de mine și expresia ei se schimbă, din glacială devenind furioasă.

– De când? întreabă ea.

– Ce anume?

Ochii Ducesei se îngustează.

– Să nu te joci cu mine, Violet. Nu trebuie să o faci pe proasta.

De când te culci cu însoțitorul?

Numele meu sună disonant rostit de ea.

– Eu... eu nu m-am culcat cu el.

Acest lucru e parțial adevărat, din moment ce, atunci când am fost descoperiți, noi nu dormeam împreună.

– Să nu îndrăznești să mă minți.

– Nu mint.

Nărilor Ducesei freamătă.

– Prea bine. Ducesa se întoarce spre soldați, ordonându-le: Legați-o. Și aduceți-o și pe cealaltă aici.

Soldații se năpustesc asupra mea înainte să am șansa de a reacționa, întorcându-mi mâinile la spate și legându-mă cu o funie aspră. Strig și mă împotrivesc din răspuțeri, dar legăturile sunt prea strânse. Funia îmi rănește pielea, iar lemnul lustruit al stâlpului de la pat îmi presează dureros spatele atunci când ei mă leagă de acesta. Apoi o siluetă firavă și micuță este adusă în încăpere.

Ochii lui Annabelle sunt plini de teamă. La fel ca și mine, ea are mâinile legate la spate. Nu va putea să-și folosească tăblița – Annabelle s-a născut mută și nu poate comunica decât scriind.

Părul ei arămiu nu mai este prins în coc, ca de obicei, ci desfăcut și chipul îi este atât de palid, încât pistrii îi ies clar în evidență. Brusc, îmi simt gura uscată.

– Lăsați-ne singure, ordonă Ducesa, iar soldații închid ușa în urma lor.

– Ea... ea nu știe nimic, protestez cu glasul aproape stins.

– Mi se pare greu de crezut, spune Ducesa.

– Nu știe! strig, de această dată, zbatându-mă și încercând să-mi desfac legăturile, pentru că nu vreau să i se întâmple ceva lui Annabelle. Jur pe mormântul tatălui meu, ea nu a știut!

Ducesa mă studiază, iar pe buze i se ivește un zâmbet plin de cruzime.

– Nu, zice ea. Tot nu te cred.

Palma ei plesnește cu sete obrazul lui Annabelle, cu un zgomot ce-mi provoacă greață.

– Vă rog! strig în timp ce Annabelle se împleticește și face un pas în spate, aproape pierzându-și echilibrul. Nu-i faceți rău!

– Oh, nu vreau să-i fac rău ei, Violet. Este vina ta. Suferința ei se va sfârși atunci când îmi vei spune adevărul.

Încheieturile îmi sunt carne vie, pentru că funia îmi intră în piele în timp ce încerc să mă dezleg. Pe neașteptate, Ducesa e chiar lângă mine și îmi prinde fața într-o strânsoare de fier, iar unghiile ei mi se înfig în vânătaia de pe obraz.

– De când te culci cu el?

Încerc să-i răspund, dar nu pot deschide gura. Ducesa îmi dă drumul.

– De când? mă întreabă din nou.

– O dată, îi răspund, gâfâind. S-a întâmplat doar o dată.

– Când?

– Noaptea trecută, îi spun pe nerăsuflăte. Înainte de cea de-a doua încercare a doctorului să...

Ducesa mă privește încruntată, clocotind de furie.

– Ai distrus intenționat aceste sarcini?

Pot simți expresia perplexă de pe fața mea.

– Eu... nu. Cum aș fi putut să fac asta?

– Oh, nu știu, Violet. Ești, în mod evident, o fată cu atâtea resurse. Sunt sigură că puteai găsi o cale.

– Nu, spun.

Ducesa o plesnește din nou pe Annabelle peste față.

– Vă rog, o implor. Vă spun adevărul.

Unul dintre umerii lui Annabelle este ridicat ca și cum ar încerca să-și protejeze obrazul umflat. Privirile noastre se întâlnesc și nu văd decât frică. Și confuzie. Sprâncenele ei se unesc, iar eu înțeleg că încerc să mă întreb ceva, dar nu îmi dau seama exact ce anume.

– Iată dilema mea, Violet, spune Ducesa, mergând înainte și înapoi prin fața mea. Ești o achiziție foarte valoroasă. Oricât de mult aș dori să te omor pentru ceea ce ai făcut, nu ar fi deloc o afacere avantajoasă. Evident, viața ta în acest palat va fi diferită de acum încolo. Gata cu balurile, gata cu violoncelul, gata cu... cu toate, presupun. Dacă va fi nevoie, te voi ține legată de patul medical pe toată durata șederii tale aici. Am trimis o petiție urgentă Principelui Elector pentru execuția însoțitorului, așa că ar trebui să fie ucis în

aproximativ o oră. Pedepsa aceasta va servi drept exemplu. Dar oare este destul, mă întreb?

Încerc să-mi înăbuș hohotul de plâns care-mi zguduie pieptul, dar Ducesa îl aude și zâmbește.

– Asemenea risipă, sincer... pentru că el este atât de chipeș. Și foarte talentat, din câte am auzit. Doamna Râului îl ridică în slăvi la petrecerea de logodnă a lui Garnet. Ce păcat că nu am avut șansa de a-i testa chiar eu talentul.

Disperarea se strecoară în sufletul meu și simt un fior rece pe șira spinării. Zâmbetul Ducesei se lățește.

– Te rog, spune-mi, continuă ea, ce credeai, mai exact, că avea să se întâmple cu el? Că voi doi aveți să fugiți împreună în lumina asfințitului? Tu ai idee cu câte femei s-a culcat? E dezgustător. Aș fi crezut că ai gusturi mai bune. Dacă aveai de gând să te îndrăgostești în acest palat, de ce nu l-ai ales pe Garnet? Poate că, într-adevăr, manierele lui sunt oribile, dar arată destul de bine. Și are o genealogie excelentă, pentru că se trage dintr-o familie de vază.

Auzind aceste cuvinte, nu mă pot abține să nu râd, dar râsul meu e amar, gutural.

– Genealogia lui? Chiar credeți că asta contează pentru altcineva din acest oraș în afară de cei din familia regală? Voi nici măcar nu ați avea nevoie de surogate dacă nu v-ar păsa atât de mult de genealogia asta blestemată!

Ducesa așteaptă răbdătoare să termin.

– Credeam că vei fi mai atentă la cuvintele pe care le vei folosi, spune ea.

Ducesa o lovește din nou pe Annabelle, iar de această dată pielea i se crapă sub ochiul drept. Lacrimile curg șiroaie pe obrazul ei.

– Trebuie să înțelegi, zice Ducesa. Tu ești a mea. Doctorul nu se va opri până când copilul meu nu va crește în interiorul tău. Nu voi mai avea nicio considerație pentru suferința, disconfortul sau dispoziția ta sufletească. Pentru mine vei fi de acum încolo ca o piesă de mobilier. E clar?

– Voi face tot ce veți dori, spun eu. Dar, vă rog, nu o mai loviți.

Ducesa devine foarte rigidă. Expresia ei se mai îmblânzește și, în cele din urmă, scoate un oftat.

– Foarte bine, zice ea.

Merge până în locul în care Annabelle stă aplecată. Cu o mișcare fluidă, o apucă pe Annabelle de păr și o forțează să ridice capul.

– Știi, Violet, spune Ducesa, chiar am ținut la tine. Ea pare sincer tristă în timp ce-mi susține privirea. De ce a trebuit să-mi faci asta?

Eu nu zăresc cuțitul din mâna ei – doar o străfulgerare argintie ce alunecă peste gâtul lui Annabelle. Ochii lui Annabelle se fac mari – mai mult din cauza surprinderii decât a durerii, în timp ce pe gâtul ei se ivește o rană stacojie înfiorătoare.

– NU! strig disperată.

Annabelle se uită la mine. Chipul ei e atât de frumos și de fragil, iar eu înțeleg acum întrebarea ce i se citește în privire – atât de clar, încât ea nu ar mai avea nevoie de tăbliță ca să o poată exprima.

De ce?

Sângele i se revarsă pe piept, iar pe cămașa ei de noapte apare o pată de un roșu aprins. Apoi trupul ei se prăbușește pe podea.

Un vaiet sălbatic și gutural umple încăperea și durează o secundă ca să-mi dau seama că e al meu. Mă zbat și încerc să mă dezleg, ignorând durerea din coloană și de la încheieturile mâinilor. De fapt, abia dacă mai simt vreo durere, pentru că nu mă gândesc decât la un singur lucru – știu că, dacă aș putea ajunge la Annabelle, aș putea îndrepta lucrurile; dacă aș putea să o țin în brațe, aș putea să o aduc înapoi. Trebuie să existe o cale să o aduc înapoi, pentru că ea nu poate fi moartă, ea nu poate fi...

Ochii deschiși ai lui Annabelle mă fixează, lipsiți de orice expresie, în timp ce sângele îi gâlgâie din rana de la gât, prelingându-se către mine, pe covor.

– Trebuia să te pedepsesc pentru ceea ce ai făcut, spune Ducesa, ștergând sângele de pe lama cuțitului de mâneca halatului cu care este îmbrăcată. Și trebuia să o pedepsesc și pe ea.

Calmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, Ducesa pășește peste trupul lui Annabelle și deschide ușa. Eu apuc să zăresc o parte din micul meu salon și pe cei doi soldați care mă păzesc înainte ca ușa să se închidă și să fiu lăsată singură cu cadavrul fetei care a fost prima mea prietenă în acest palat.

Cad în genunchi. Umerii mei protestează în timp ce legăturile îmi obligă brațele să se ridice într-o poziție ciudată, dar nu-mi pasă. Picioarele nu mă mai țin în acest moment.

Trupul lui Annabelle s-a golit de sânge. Privesc îndelung chipul ei frumos, cald, încrezător și nu o văd decât pe fata care a stat cu mine în acea primă noapte, chiar dacă nu ar fi trebuit să o facă, fata care m-a ținut în brațe pe un morman de rochii distruse după înmormântarea Dahliei, care mă bătea mai tot timpul la *Halma* și care îmi peria părul în fiecare noapte, fata care mi-a aflat numele înaintea tuturor.

Am iubit-o. Și acum am ucis-o.

– Îmi pare rău, șoptesc, iar lacrimile pe care mi le înghițisem până acum încep să-mi curgă șiroaie pe obraji. Îmi pare atât de rău, Annabelle.

Certitudinea morții ei mă copleșește și am senzația că sunt înghițită de o cavernă întunecată de tristețe și de suferință, înfricoșătoare și fără sfârșit. Lacrimile se transformă în hohote de plâns care îmi sfâșie pieptul, și plâng până când gâtul începe să mă usture și plămâinii să mă doară, până când în sufletul meu nu a mai rămas decât un gol pe care Annabelle obișnuia să-l umple.

Timpul se scurge.

La un moment dat, observ că articulațiile brațelor mă dor – e o senzație vagă de arsură ce îmi distrage atenția de la supărarea mea. Dar se pare că nu pot găsi energia necesară să mă mișc.

Cred că aud ceva afară, în fața ușii – un pocnet scurt, apoi două bufnituri. Poate că Ducesa s-a întors. Mă întreb pe cine va mai ucide în fața mea.

Ușa se deschide și un soldat se ivește în prag. E singur – ceea ce îmi atrage imediat atenția ca fiind un lucru foarte ciudat – și închide ușa în urma lui. Se uită o clipă îngrozit și surprins la trupul prietenei mele, apoi se apropie iute de mine.

– Ești teafără? întrebă el.

Până acum, eu nu am mai auzit pe niciunul dintre soldații Ducesei vorbind, dar vocea acestuia mi se pare teribil de cunoscută. Nici măcar nu-mi trece prin cap să-i răspund.

El scoate ceva de la centură, apoi brațele îmi sunt eliberate – mă prăbușesc pe podea, fără a încerca să mă țin pe picioare. El mă prinde.

– Violet, mă strigă el în șoptă. Ești rănită?

Cum se face că un soldat îmi știe numele? Mă scutură puțin și îi zăresc chipul.

– Garnet?

Încerc să vorbesc, dar gâtul îmi este atât de uscat.

– Vino, spune el. Te vom scoate de aici. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

El mă ridică brusc în picioare. Eu fac câțiva pași înainte, impleticindu-mă, apoi cad în genunchi în fața cadavrului lui Annabelle. Sângele ei e încă ud pe covor – simt cum se îmbibă în materialul cămășii mele de noapte. Îi dau o șuviță de păr după ureche.

– Îmi pare atât de rău, șoptesc.

Foarte ușor, îi închid ochii cu vârfurile degetelor.

– Violet, spune Garnet, trebuie să mergem.

O sărut pe tâmplă. Părul ei miroase a crini.

– Cu bine, Annabelle, îi spun în șoptă.

Apoi fac un efort să mă ridic în picioare. Garnet are dreptate. Trebuie să plecăm. Ash este în viață. Încă mai pot să-l salvez.

Garnet deschide ușa, iar eu văd doi soldați întinși pe podea, cu brațele în lături. Mă întreb pentru o clipă dacă sunt inconștienți sau morți, dar imediat îmi dau seama că nu-mi pasă.